

Αύριο θα πάρωμε τὸ πρῶτο τραῖνό γιὰ τὸ Παρίσι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Μ' ὄλα ταῦτα, ὁ Αὐγουστος ἐγέλασε πολὺ ὅταν ὁ Ἀντώνης τῷ ἐπέδειξε τὰ διαμειφθέντα τηλεγραφήματα.

— Ἦθελα νὰ δέλεπα τὰ μούτρα τῶν τηλεγραφητῶν τοῦ διεβίβασαν αὐτοὺς τοὺς γρίφους! Ἄ, πόσο θὰ γελοῦσα ἀκόμη, ἂν δὲν εἶχα τόσες φασαρίες!...

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν, πολὺ ἀμυδρὰς ἐλπίδας τῷ εἶχον δώση νὰ ἐκπευρῆ τὸ πορτοφλί του.

Ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐστρέφετο ἀγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης του «σάν τὸ ψητό», ὁ νέος ἔβλεπε μελαγχολικῶς νὰ παρελαύνουν αἱ εἰκόνας τῶν σκέψεών του.

Μόλις τὸ πρῶτὸ κατώρθωσε νὰ κοιμηθῇ. Ἄλλ' εἰς τὰς ὀκτῶ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Ἀντώνης, ἐπισείων ἐν τηλεγράφῳ.

— Ἄχ, πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, κύριε!... ἐξωμολογήθη ὁ ὑπηρετῆς τί νὰ λήσῃ ἄρα γε...

Ὁ Αὐγουστος τὸ ἀπεσφράγισε. Ἐλαφρῶν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἔπειτα ἀνήγγειλε:

— Πρέπει νὰ πάω εἰς τὸ Σταθμὸ τοῦ Λυῶν, νὰ πάρω τὸ θῆϊο καὶ τὴν ἐξάδελφον, ἀπόψε, εἰς τὰς πέντε καὶ σαράντα.

Ὁ Ἀντώνης κατένευσε κατευχαριστημένως.

— Ἔτσι ἔ; λαμπρά!... Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσητε, κύριε, ὅτι δική μου ἦταν ἡ μεγαλοφυῆς αὐτὴ ἰδέα!

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν Αὐγουστον γελῶντα:

— Μάλιστα μεγαλοφυῆς, διεμαρτυρήθη, ἀφοῦ μᾶς σώξῃ...

Ὁ Αὐγουστος ὕψωσε τοὺς ὤμους:

— Ζήτησε πιστοποιητικὸν μεγάλου ἀνδρός, ἂν σοῦ τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου, ἀπαίτησε ἀκόμη νὰ σὲ θάψουν καὶ εἰς τὸ Πάνθεον, ἀλλὰ μὴν ξεχάσης νὰ μοῦ φέρῃς ἐν ἄ-

μάξῃ εἰς τέσσαρες καὶ μισή, καὶ νὰ φροντίσης νὰ εἶνε ὄλα ἐν τάξει εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς Ἐδῆθ καὶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Δὲν μῆνει παρὰ νὰ τοποθετήσωμε τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου, ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνης, δεικνύων τὸ ἐπιπλόν, τὸ ὄπιον, ἀπαξ ἤδη, εἶχε μεταναστεύσει κατὰ τὸ τοῦ κυρίου του.

— Βάλ' τὸ εἰς τὴν τραπεζαρία ἂν δὲν ξέρῃς τί νὰ τὸ κάμῃς. Λίγο μὲ μέλει.

Ἐγὼ δὲ θάγω πιά νὰ κρατῶ λογαριασμούς... Ἀπὸ αὐριον, ἐλπίζω, ὁ μπαμπᾶς ἀναλαμβάνει τὰ ἡνία τοῦ Κράτους... Ἦταν καιρὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Καὶ πῶς θὰ περάσωμε τὴν ἡμέρα μας σήμερα;

— Τὸ πρῶτὸ, θὰ περάσωμε μιά-δύο ὧρες εἰς τὸ στρατιωτικὸν Μουσεῖον, εἶνε ἀποφασισμένον. Διὰ τὸ ἀπόγευμα, δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη τίποτε. Ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπάγω εἰς τὸ

Σταθμὸ, οἱ ἐξάδελφοι Κορπανῶφ θὰ περπατήσουν μονάχοι τοὺς ἐδῶ-γύρω, ὑποθέτω.

— Δὲν θὰ μὲ χρειασθοῦν ἐμένα;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλά, κύριε.

Εἰς τὰς ἑνδεκά, νέον τηλεγράφημα, ἀπὸ τὸ Νεβέρ αὐτὸ, ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν προφθάσωμεν τὸ τραῖνον τῶν πέντε καὶ σαράντα, περιμένεμας μετὰ τὸ ἐπόμενον».

Ὁ Αὐγουστος ἐ-

«Ὁ Κύριος!.. ἡ Δεσποινίς!..» (Σ. 374, στ. γ')

«Ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε παρὰ τὸν ἀμαξηλάτην, μετὰ τὸν Κύριλλον ἐπὶ τῶν γονάτων του...»

ξήγησε τὰ διατρέγοντα—ὅσον ἤμπορῶσε τουλάχιστον—εἰς τοὺς ξένους του, καὶ τοὺς ἐξήγησε συγγνώμην διότι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς ἀφίσῃ τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς προϋπάντησιν τῶν συγγενῶν, τοὺς ὁποίους ἐπερίμενε.

— Καὶ ποῦ θὰ τοὺς βάλετε; ἤρωτησέν ἡ Μαρία-Σοφία. Ἐμεῖς πιάσαμε σχεδὸν ὄλο τὸ σπίτι. Μήπως μποροῦσε...

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἐξαδέλφη μου, διέκοψεν ὁ Αὐγουστος, ἔλαβα τὰ μέτρα μου καὶ ὄλα θὰ οἰκονομηθοῦν.

Καὶ ἤλλαξε θέμα συνομιλίας, φοβηθεὶς μήπως θὰ τῷ ἐξήτουν περὶ τῶν ἀναμενόμενων συγγενῶν πληροφωρίας, αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν ἠνάγκαζον πάλιν νὰ ψευσθῇ.

Περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν, ἐπέβη ἀμάξης διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λυῶν.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, ἄλλη ἀμαξία, φορτωμένη μετὰ ἀποσκευᾶς, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 244 τοῦ Βουλευτάρτου Ἀγίου Γερμανοῦ. Ὁ κύριος Δυμπουᾶ καὶ ἡ Ἐδῆθ κατήλθον ἐξ αὐτῆς...

Φθάσαντες εἰς Νεβέρ ἐγκαίρως ὥστε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ Λαρόρ, εἶχον κερδίσει οὕτω μίαν ὥραν. Τὸ δευτέρου τηλεγράφημα τοῦ κ. Δυμπουᾶ τοῖς ἐξήσφαλιζεν ἄλλην μίαν. Ἦτο ἀκριβῶς ὅτι ἐχρειάζετο εἰς τὸν πατέρα τοῦ Αὐγουστοῦ, διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν σχεδίῳ του.

Ὅταν ὁ Ἀντώνης εἶδε τοὺς κυρίους τοὺς οἱ ὅποιοι εἶχαν μαζί τῶν κλειδῶν, νὰ εἰσέρχονται ἐξαφνα εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν ἐξεπλάγη, ὥστε ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρα του μίαν σαγίτην ἐκ πορσελάνης, τὴν ἵπσιαν ἐκράτει τὴν στιγμήν ἐκεῖνην.

— Ὁ Κύριος!.. ἡ Δεσποινίς!.. Ἀπὸ τώρα ἐδῶ!... Καλ' ἐγὼ θὰ χάσω τὸ νοῦ μου!

Καὶ πραγματικῶς, ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν μνήμην του, διότι ἐκύτταζεν ὀλόγυρα φοβισμένος καὶ λησμονῶν ὅτι οἱ ἐξάδελφοι Κορπανῶφ ἔλειπαν εἰς περιπάτον.

— Τώρα μόλις ἔφυγε ὁ κύριος Αὐγουστος, ἐξηκολούθησε. Αὐτὸς ὁ τηλεγράφος δὲν ξέρει πιά τί λέει!

— Καὶ ποῖος ξέρει πιά τί λέει! ὑπέλαβεν ἡ Ἐδῆθ γελοῦσα καὶ πρῶτα πρῶτα ἐσύ, καλέ μου Ἀντώνη!

— Ἐ! ὅταν εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ λήσῃ ψέμματα... Ἀλλὰ τώρα πιά ἐμεῖς τὰ ξεσκολήσαμε. Ἀπὸ τῶν δὲ καὶ δεκαπέντε ἕως ἑξήκοντα εἶπαμε καὶ λέμε ψέμματα μετὰ τὸ καντάρι.

— Ναί, ὡς καὶ ὁ Μπάρμπ' Ἀναστάσης, ποῦ εἶπ., καθὼς φαίνεται, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ φοβερότερα,

παρετήρησεν αὐστηρῶς ὁ κ. Δυμπουᾶ.

— Ὅσο γι' αὐτὰ, σὰς βεβαίω, κύριε, πῶς ἐγὼ δὲ φταίω καθόλου. Τοῦ σύστησα μονάχα νὰ λήσῃ—ἐξ αἰτίας τῶν ἐξαδέλφων, ξέρετε,—πῶς ἡ οἰκογένεια Δυμπουᾶ λείπει εἰς τὴν Ἀμερική. Τίποτε περισσότερο! Τάλλα τάδεγαλε ἀπὸ τὸ νοῦ του.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰρωνικῶς.

— Παρακάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κορπανῶφ νὰ ἔλθουν νὰ μ' εὐροῦν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Μάλιστα, κύριε! μόλις γυρίσουν..

— Μὰ ποῦ εἶνε τώρα;

— Σερβανίζουν.. εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας ἢ εἰς τὰς Ἡλύσις... κάπου ἐκεῖ.

— Πάρ' ἐν ἀμάξῃ καὶ πήγαινε γρήγορα νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσωμε μαζί πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ Αὐγουστος.

— Κύριε... εἶπεν ὁ Ἀντώνης τρέμων... κύριε... ἐπανάλαβεν ὡς νὰ μὴν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίσει τὴν συνέχειαν... δὲν πιστεύω νὰ τοὺς θέλετε γιὰ νὰ... δὲν σκοπεύετε νὰ...

— Κύρ Ἀντώνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμπουᾶ, μετὰ τὸν ὅποιον προσεπάθει νὰ κάμῃ αὐστηρόν.

— Ἄχ! ἐστίναξεν ὁ Ἀντώνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει... Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσπεσασθοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιὰτὶ σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... χμ!... ἀπὸ τότε...

(Ἐπειτα συνέχισεν) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

Στὸ λευκὸ τοῦς ὄνειρο βλέπουνε τὰ Χιόνια, Θάλασσε πῶς γίνονται Καὶ πελάγη αἰώνια...

Ἐημερόνει κ' ἔλαμψε, Στὰ βουνά τοὺς λυόνουν, Λίγα ὅμως τὸ δρόμο τοὺς Στους γιालοὺς τελειοῦν.

Ἄλλοι τὰ στενεύουνε Μὲς στοὺς κήπους, κ' ἄλλοι Σὲ βρουσοῦλες κλεινοῦνε Νὰ ποτίσουν πάλι...

Καὶ μέσ' στάνθη ἡ ἀνάμειση Στὰ δέντρα σάν τρέχουν, Τὶς κορφὲς θυμούμενα Λάκρυα τῆ γῆ βρέχουν.

Καὶ γελοῦνε, τ' ὄνειρο Σάν τὰ ξαναπαίρνει, Κ' ἤσυχαι καὶ ἀνάλαφα Στὸ βουνὸ τὰ γέρνει...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΒΡΟΧΟΦΟΒΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΓΓΑΛΟΙ καὶ μικροί, οἱ Ἀθηναῖοι φοβοῦνται τὴν βροχὴν. Τὸ πιστεύει αὐτὸ ἄνθρωπος; Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια. Πολλὰς φορὰς τὸ παρετήρησα, καὶ πάλιν τὴν περασμένην Κυριακὴν μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὄλα σχεδὸν τὰθηναῖα θεάτρα εἶχαν προκηρῦξη παραστάσεις ἀπογευματινᾶς δι' οἰκογενεῖας. Αἱ ἀπογευματινᾶι, καθὼς ξέρετε, ἀρχίζουσι ἀπὸ τὰς πέντε καὶ τελειοῦν εἰς τὰς ἑπτὰ, εἶνε δὲ καλὴ εὐκαιρία δι' ὅσους δὲν εἰμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον τὴν νύκτα, καὶ προπάντων διὰ τὰ παιδιὰ. Διὰ τοῦτο τάχιστα τῶν ἀπογευματινῶν εἰς τὰς Ἀθήνας—τί χαριτωμένα!—ἀποτελοῦνται ὡσεπιτοπλεῖστον ἀπὸ γενοῦς φοιτητᾶς, μαθητᾶς καὶ μαθητριάς, μετὰ τὰς μητέρας τῶν ἢ τὰς παιδαγωγούς τῶν. Κάποτε συνοδεύει καὶ κανένας ὑποχρεωτικῶς θεῖος, ἐξάδελφος ἢ ἀπλῶς φίλος τῆς οἰκογενεῖας τὰ δὲ θεάτρα φροντίζουν νὰ δίδουν εἰς τὰς ἀπογευματινᾶς τῶν ἔργα ποῦ νὰ εἶνε ὅπως ὅποτε κατάλληλα δι' οἰκογενεῖας (καὶ λέγω ὅπως ὅποτε, διότι ὅπως καθήκοντες τῶν τῶν ἡλικιῶν ἐκείνων, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιὰτὶ σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... χμ!... ἀπὸ τότε...

Ἐπειτα τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέβη, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ πιάσῃ βροχὴ. Βροχὴ ἐπίμονος, διαρκής, ἀλλὰ τόσο λεπτή, τόσο ἀνεπαίσθητος, ὥστε δὲν ἤξευρες ἂν βρέχῃ ἢ ἂν δὲν βρέχῃ, καὶ ἔδλεπε εἰς τὸν δρόμον τοὺς μισοὺς διαβάτας μετὰ ὑμβρέλλας ἀνοικτάς, καὶ τοὺς ἄλλους μισοὺς μετὰ κλειστάς. Καὶ ὅμως ἔφθασεν αὐτὴ ἡ βροχούλα, ἡ ἰδέα τῆς βροχῆς, νὰ ματαιώσῃ ὄλας σχεδὸν τὰς ἀπογευματινᾶς! Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Νέαν Σικληνὴν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ καλοκαίρινα θεάτρα, ὅπου ἡ τένητα δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὴ ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χερμωνιάτικον, ὀλίγον ἔλειψε νὰναβληθῇ ἡ παραστάσις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἰκανὴ ὄχι μόνον μίαν παραστάσιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταὶ, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

κηδεῖται, —καὶ κηδεῖται ἀκόμη!—διὰ νὰ γίνον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ τουλάχιστον νὰ γίνον καθὼς πρέπει, πρέπει νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος. Ὅταν βρέχῃ δὲν γίνεται τίποτε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι πάσχουν ἀπὸ ἰδεοληψίαν, νομίζουσι ὅτι τὰ σώματά των εἶνε ἀπὸ ζάχαριν, καὶ ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ βραχοῦν, ἔστω καὶ ἀπὸ ὀλίγας σταγόνας, προτιμοῦν νὰ καθήσουν φρόνιμα εἰς τὸ σπιτάκι των.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν, καὶ ἔπειτα τὰ γέλια τῶν ξένων μας, τῶν Εὐρωπαίων, ὅταν μανθάνουν ἔξαφνα ὅτι μίαν παραστάσιν εἰς χερμωνιάτικον θέατρον ἀνεβλήθη ἐξ αἰτίας βροχῆς!

— Μὰ καλά, ἐρωτοῦν, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας ὑμβρέλλες, ἀδιάβροχα, γαλόσσεσ, ἀμάξια, τράμ, αὐτοκίνητα;

Ἦν ἔστιν, καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ τὰ χρησιμοποιοῦν καὶ αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ βροχοφοβία των εἶνε ἐπικρατεστέρα, βοηθεῖται δὲ καὶ ἀπὸ κάποιαν ὀκνηρίαν καὶ μαλακότητά, ποῦ τοὺς κάμνει νὰ βαρύνονται νὰ πάρουν τὰ μέτρα των ἐναντίον τῆς βροχῆς, τὴν ὁποίαν εἰμποροῦν καλλίτερα νὰ ποφύγουν καθήμενοι εἰς τὸ σπίτι.

Δὲν εἶνε, βλέπετε, συνειθισμένοι ὅσον οἱ Εὐρωπαῖοι. Εἰς τὴν Εὐρώπην βρέχει καθημερινῶς. Ἀλλοίμονον ἂν περιμένῃ νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν διασκέδασίν του ὁ Εὐρωπαῖος! Διὰ τοῦτο ἔχει πρόχειρα ὄλα τὰ μέσα τῆς ἀμύνης καὶ δὲν βαρύνεται διόλου. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὅμως βρέχει σπανίως. Ἔτσι πιστεύομεν τουλάχιστον.

Ἦ δὲ παραμικρὰ κακοκαιρία μᾶς φαίνεται κάτι τόσο φοβερόν καὶ... παροδικόν, ὥστε συμβαίνει συχνὰ καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν μας, καὶ εἰς τὸ σχολεῖόν μας, καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μας νὰ μὴ πηγαίνωμεν ὅταν βρέχῃ. Ἐπειτα, μετὰ τὴν ἰδέαν τῆς «αἰωνίας ἀνοξείσεως» τοῦ βασιλέως εἰς τὸν τόπον μας, εἴμεθα πάντοτε σχεδὸν ἀπροετοίμαστοι νὰψηρήσωμεν μίαν βροχὴν, τὰ δὲ ἀδιάβροχα, τὰ ὅποια ἀλλοῦ ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ θεωροῦν ἀπαραίτητα, ἐδῶ τὰ νομίζομεν ὡς περιττὴν πολυτέλειαν.

Καὶ ὅμως ἡ ἰδέα μας εἶνε ἐσφαλμένη. Ἄλλην φορὰν πιθανόν νὰ μὴ ἔβρεχε συχνὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Τώρα ὅμως βρέχει συχνότατα. Ἦ στατιστικὴ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι 150 ἡμέραι τὸν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε βροχεραί. Καταντᾷ δηλαδὴ νὰ βρέχῃ τὸν μισὸν χρόνον. Ἐ! μοῦ φαίνεται ὅτι μετὰ τέτοιαν ἀναλογίαν, ἡ βροχοφοβία εἶνε πλέον... περιττή. Πρέπει νὰ τὸ πάρωμεν ἀπόφασιν, καὶ νὰ μὴ νομίζωμεν ὅτι θὰ λυθῶμεν σάν ζαχαρένιοι ἂν μᾶς εὐρουν ὀλίγα σταγόνες...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Το 356 π. Χ. την έκτην του μηνός Ἐκατομβαιῶνος ἡ Λάου, ὅπως τὴν ὠνόμαζαν οἱ Μακεδόνες (τὴν 21 Ἰουλίου καθ' ἡμᾶς), ἀπέκτησεν ὁ Φίλιππος τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἡπειρωτῶν Μολοσσῶν, τῆς ὁποίας τὸ γένος ἀνέβαινεν ἕως εἰς τὸν Νεοπτόλεμον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δύο ἄλλα χαροποιὰ ἀγγέλματα ἐφθαναν συγχρόνως εἰς τὸν Φίλιππον: τὸ ἓν ἦτο ὅτι ὁ στρατηγὸς τοῦ Παρμενίων ἐνίκησε τοὺς Ἰλλυριοὺς εἰς μάχην μεγάλην· τὸ δὲ ἄλλο, ὅτι ὀλιγώτερον σημαντικὸν διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλοτιμίαν, ὅτι ὁ βασιλικὸς ἵππος ἐνίκησεν εἰς τὰς ἱπποδρομίας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Τὴν νύκτα τῆς γεννήσεώς του συνέπεσε καὶ ἡ πυρπόλησις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περιφύμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ συμβᾶν δὲ τοῦτο ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας ὡς σημεῖον μεγάλης συμφορᾶς, τὴν ὁποίαν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐγέννα διὰ τοὺς Πέρσας δεσπότης τῆς.

Τὸ μέλλον τοῦ νεοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοι οἰωνοὶ ἐφαίνετο ὅτι προέλεγον πόσον μέγα ἐμελλέ ποτε νὰ εἶνε, ἐνωρὶς προεδήλωσεν αὐτῇ ἡ ἔκτακτος φύσις του. Καὶ ὁ Φίλιππος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν ἤδη ἐκυσφοροῦντο τὰ μεγαλεπήβολα τοῦ μέλλοντος σχέδια, καὶ ὁ ὁποῖος γοργῶς πλέων διὰ μεγάλων ἔργων ἐσπευδε πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, ἐφρόντισεν ἐνωρὶς νὰ δώσῃ τὴν τελειοτάτην μόρφωσιν εἰς τὸν υἱὸν του.

Τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου διηύθυνεν ὁ συγγενὴς τῆς Ὀλυμπιάδος Λεωνίδας, ἀνὴρ αὐστηροῦ ἤθους, παιδαγωγὸς δὲ αὐτοῦ κατεστάθη ὁ Ἀκαρνὰν Λυσίμαχος. Ὁ Λυσίμαχος οὗτος χαριέντως ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Φοίνικα, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον Ἀχιλλέα, Πηλέα δὲ τὸν Φίλιππον. Διότι φανερὰ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶχαν βαθεῖαν συνείδησιν τοῦ μεγάλου τῶν ἔργου. Παρακολουθοῦντες τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐγενούς φύσεως τοῦ παιδός, μεμυρημένοι δὲ εἰς τὰς μεγάλας ιδέας τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου, προέβλεπαν τὸ ὑπεράνθρωπον σχεδὸν μεγαλεῖον τοῦ λεοντώδους νέου, τὸν ὁποῖον ἀνίτρεφον.

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν παιδείαν ταύτην τοῦ υἱοῦ του. Οὔτε ἐζήτησε, πρὸς ὑψηλοτέραν αὐτοῦ μόρφω-

σιν, κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀνατροφῆς τῶν εὐγενῶν νέων τῆς τότε Ἑλλάδος, τοὺς ῥήτορας ἐκείνους διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι καὶ τότε καὶ αἰῶνας ἀργότερα ἐκυριάρχησαν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὅχι πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν οὔτε αὐτῶν οὔτε τῆς νεολαίας. Ὁ Φίλιππος ἀπετάθη ἀμέσως πρὸς τὸν μέγαν φιλόσοφον Ἀριστοτέλη, Σταγειρίτην Μακεδόνα, μαθητὴν τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ

Ἀραβικὴ Ἀγορὰ.

Ἀραβίται μεταβαλίνουσαι εἰς τὸν Νεῖλον μετὰ τὰς στάμνας των. (10ῆς τῆς Κεφαλληνίας. Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

ὄλως διόλου διάφορον τοῦ Πλάτωνος, καὶ μετ' εὐγενέστατον, ὄντως βασιλικὸν τρόπον, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν τὴν ἐκπαίδευσιν. «Δὲν χαιρῶ τόσο, τὸν ἔγραψεν, ὅτι ἔχω υἱόν, ὅσον χαιρῶ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐποχὴν σου». Προδήλωσε ὁ Φίλιππος, τέλειος γνώστης τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων καὶ ὑψηλῆς μορφώσεως ἡγεμῶν, ἐγνώριζε καλλίτερον πάντος Ἕλληνας, ποῦ ἔπρεπε νὰ τεινῇ ἡ ἀληθὴς παιδεία. Βαθεὺς δὲ ἐκτιμητῆς τῶν ἐπιβλαβῶν ρο-

πῶν τῆς ἑλληνικῆς εὐφυίας, ἡ ὁποία μετὰ τὴν πολλὴν ρητορικὴν μόρφωσιν ἀφινε βαθυτέρας τῆς ψυχῆς δυνάμεις ἀκαλλιεργήτους, ἐζήτησε τὸν βαθύτερον καὶ κριτικώτατον ἐπιστήμονα τῆς ἐποχῆς του καὶ ὄλων τῶν αἰώνων—διότι αὐτὸς ἦτο ὁ «φιλόσοφος» Ἀριστοτέλης, —νὰ καταστήσῃ διδάσκαλον τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας καὶ Ἑλλάδος. Μία τοιαύτη λεπτομέρεια διδεδεικτοῦ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἱστορικὴν μαρτυρίαν σαφῆς ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φιλίππου, τῆς ἐξέχου διανοίας του, τῆς διορατικότητός του καὶ τῶν μεγάλων ιδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκυριάρχουν εἰς τὴν περιλαμπρὸν μακεδονικὴν αὐλήν.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐκράτησε κἄν τὸν υἱὸν του εἰς τὰ ἀνάκτορα διὰ νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματα τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλ' ἐπεμψε καὶ τοὺς δύο μακρὰν τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας καὶ μεγαλοπρεπείας, καὶ μακρὰν ἴσως τῶν θωπειῶν τῶν γονέων, εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Μίεζαν, πλησίον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ἀργυροδίνου Στρυμόνος. Ἐδῶ διέτριψαν τρία ὀλόκληρα ἔτη, ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ μικροῦ Ἀλεξάνδρου. Τετρακοσίους χρόνους ἀργότερα, ἐδείκνυν εἰς τὴν ἀνθηρὰν μακεδονικὴν πόλιν ἰσόλητοι οἱ ἄνθρωποι τὰς λιθίνας ἑδρας, ὅπου ἐκάθησάν ποτε μαθητῆς καὶ διδάσκαλος, καὶ τοὺς ὑποσπίλους περιπάτους, ὅπου ἐπεριπάτησαν ὁ μέγιστος τῶν ἡρώων ὡς μεράκιον, καὶ ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων ὡς διδάσκαλος αὐτοῦ.

Ἡ ἱστορία τῶν πολιτευμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἡ γνώσις τῆς καταστάσεως τῶν πολιτειῶν αὐτῆς, αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, τὰς ὁποίας μάλιστα ἀκριβῶς ὁ μέγας νοῦς τοῦ Ἀριστοτέλους θαυμασιῶς προήγαγεν, ἔπειτα ἡ αἰσθητικὴ τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, θὰ ἦσαν βεβαίως τὰ μαθήματα τῆς τριετοῦς ταύτης διδασκαλίας. Ἡμπορεῖ δὲ νὰ φαντασθῇ τις ποῖαν ἐντύπωσιν ἄφιναν οἱ βαθεῖς τοῦ Ἀριστοτέλους λόγοι εἰς τὸ ἔκτακτον πνεῦμα, τὴν μεγαλοφυῆς διάνοιαν καὶ τὴν φλογερὰν τοῦ παιδός φαντασίαν. Τοὺς Ἕλληνας ποιητὰς ἐγνώριζεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ στήθους τὸσον λαμπρὰ, ὥστε κατέπληττε μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν τούτοις εἰς τὴν Μακεδονίαν συγὰ ἐργουμένων Ἕλληνας πρέσβεις. Ποῖα δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὀμηρον ἰδίως, πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς πράξεις τῆς Ἰλιάδος, μαρτυρεῖ ἡ συνῆθεια τὴν ὁποῖαν διετήρησε πάντοτε, νὰ φυλάττη

ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον μαζί μετὰ τὸ ἐχειριδῖόν του τὴν Ἰλιάδα, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ ἐχάρισε. Τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν διδάσκαλόν του δὲν ἐλησμένοι ὁ Ἀλέξανδρος κατόπιν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκστρατείας του. Μετὰ τὸν Ἀριστοτέλην διετήρει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν διὰ τὴν ἐπιστήμην δὲ ἐφύλαξεν ὁ ἦρωας οὗτος τῶν πολέμων τὸ βαθὺ τοῦ εἰδήμονος ἐνδιαφέρον. Πόσον δὲ συνάμα ἐπεμελήθη καὶ τὴν σωματικὴν του ἀσκήσιν, δεικνύει ἡ ἀπαράμιλλος ἀντοχὴ του εἰς τὰς μεγίστας τῶν στερήσεων καὶ ταλαιπωριῶν τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀκατάβλητος ἀνδρεία του εἰς τὰς μάχας. Παιδίον ἦτο ὅτε ἐδάμαζε τὸν περίφημον ἵππον Βουκεφάλαν, τὸν ὁποῖον κανεὶς ἄλλος εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Φιλίππου δὲν κατώρθωσε νὰ ἱππεύσῃ.

Δεκαεὶ ἔτην νεανίαν ἠδύνατο ὁ Φίλιππος νὰ ἀφίση τὸν υἱὸν του ἀντιπαισιῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐνῶ αὐτὸς ἐστράτευε κατὰ τοῦ Βυζαντίου. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐνίκα ὡς στρατηγὸς τότε τοὺς Μαίδους, μίαν Θρακικὴν φυλὴν, συνοικίζων δὲ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Μακεδόνων, ἐκτίξε τὴν Ἀλεξανδρόπολιν. Δεκαοκτὼ ἔτην κατόπιν εἰς τὴν Χαϊρώνειαν, ὡς στρατηγὸς τοῦ θαυμαστοῦ μακεδονικοῦ ἱππικοῦ, ἐπικτε βαρῦς κατὰ τῶν ἀνικητῶν ἕως τότε Ὀθβαίων, καὶ συντρίβων τὸν ἱερὸν αὐτῶν λόγον, κατέστρεψε τὸν ἀντίπαλον στρατόν. Οἱ Μακεδόνες ἐδύνατο πλέον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν ἀληθῆ των ἡγεμόνα, καὶ πρὸς μεγάλην τοῦ πατρὸς χαρὰν, τὸν μὲν θεομορφοῦν υἱὸν ὠνόμαζαν πλέον βασιλεῖα, τὸν δὲ Φίλιππον στρατηγόν των. Ποῖον φῶς ἀκτινοβολοῦσε τὸ εὐγενὲς πρόσωπον τοῦ νεανίου τούτου, διὰ νὰ ἀξιώνηται τοιαύτην ἐκωνυμίαν, ἐνῶ ἔλαμπεν ἀκόμη ἡ δόξα τοῦ μεγάλου πατρὸς!

Ὀλίγον πρὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ Φιλίππου, τὰς τρυφῆρας ταύτας σχέσεις πατρὸς καὶ υἱοῦ ἐσχίασε κἄπως ἐν νεφροῖς μελάνων. Ὁ Φίλιππος, κατὰ μακεδονικὰς βασιλικὰς συνθηκὰς, εἶχε νυμφεῦσθαι καὶ ἄλλας γυναῖκας, μίαν δὲ ἐξ αὐτῶν, τῆς Κλεοπάτρας, ὁ θεῖος, Ἄταλος τὸ ὄνομα, εἰς τοὺς γάμους τῆς νύχθη νέον βλαστὸν τοῦ θρόνου, διάδοχον τῆς βασιλείας. Τοιαύτην αὐθάδειαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀφίση ἀτιμώρητον ὁ εἰς ὅλα ραγδαῖος καὶ σφοδρὸς, μόνον δὲ εἰς τὰς ἡδονὰς—τὰς ὁποίας ὁ Φί-

Ὁ γέρον-Τελέγγας.

Χωριατόπουλα πρῶτην φοράν φωτογραφούμενα. (Φωτοσκηνία.— Β' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

λιππος κἄπως περισσότερον ἠγάπησεν—ἀπόσιτος Ἀλέξανδρος. Εἰς τὴν γαμήλιον τράπεζαν ἐπάνω, ἐτίναξε τὸ ποτήριον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθάδους θεοῦ τῆς νεαρᾶς συζύγου τοῦ πατρὸς. Ἐπληροθύθη σκηνὴ βίαία μεταξύ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ὅστις τότε μαζί μετὰ τὴν ἀγάπητῃ του μητέρα Ὀλυμπιάδα, γυναῖκα ὑψηλόφρονος καὶ μεγαλόκαρδου, ἠναγκάσθη ν' ἀπεσυρθῇ ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις καὶ τὸν ἐνθουσιώδη καὶ ποιητικὸν του χαρακτῆρα ἐκκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἦτο τρυφερώτατος υἱός. Ὅτε ποτὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἔλαβε γράμματα ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλεῖα Ἀντίπατρον μετὰ ἄπονα κατ' αὐτῆς, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν: «Δὲν γνωρίζει ὁ Ἀντίπατρος, ὅτι ἐν δάκρυ

τῆς μητρὸς ἐξαλείφει πολλὰς τοιαύτας ἐπιστολάς ἰδικὰς του». Κατὰ τὴν θάνατον ὁμοῦ τοῦ πατρὸς—τὸ θέρος τοῦ 336,—ὁ Ἀλέξανδρος παρευρίσκειτο πάλιν εἰς τὴν αὐλήν. Πρωτεύουσα τοῦ κράτους ἦτο τότε ἡ Πέλλα, κειμένη πλησιέστερον εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ ἡ Ἔδεσσα, κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Λουδίαν, πλευστὴν ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς του ἕως εἰς αὐτήν. Καὶ ἡ πρώτη του πράξις ἦτο νὰ τιμωρῆσθαι ἀμειλίχως ἄλλους τοὺς ἐνόχους ἢ ὑπόπτους εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς.

Ἡ Ὀλύμπια Ἀλέξανδρος. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Μία μικρὰ φίλη μας ἤκουσε νὰ λέγουν, ὅτι τὸ ζῶον ποῦ ὀνομάζεται χαμαιλέον μεταβάλλει χρῶμα, ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῶν αντικειμένων τὰ ὅποια τὸ περιστοιχίζου ἢ τὰ ὅποια βλέπει· καὶ μ' ἐρωτᾷ ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἀληθές.

Εἶνε τρώντι μία λαϊκὴ δοξασία, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ μακροῦ, διότι, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπάρχει περὶ τοῦ χαμαιλέοντος ἐν εἶδος θρύλλου, τὸν ὁποῖον συγὰ ὑπαινίσσονται προκειμένου περὶ ἀνθρώπων, πολιτικῶν ἰδίως, οἱ ὁποῖοι μεταβάλλου φρόνημα καὶ γνώμην κατὰ τὰς περιστάσεις. Εἶνε ἀληθὴς χαμαιλέον, λέγουσιν περὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ πολιτικὸν φρόνημα ὀνομάζεται συνθηματικὸς καὶ χρῶμα, ἐξ οὗ αἱ φράσεις χρωματίζομαι, ἀχρωμάτιστος, ἀχρῶν ὑπουργεῖον, κτλ.

Ὁ γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν, ἀποδίδων τὴν ἰδιότητα αὐτὴν εἰς τοὺς αὐλικούς, λέγει περὶ αὐτῶν ἐς ἐνὰ μῦθόν του: «Ὅριζω τὴν αὐλήν ὡς χώραν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι, μελαγχολικοὶ, φαιδροί, ἐτοιμοὶ εἰς ὅλα, ἀδιάφοροι πρὸς ὅλα, εἶνε ὅτι ἀρέσει εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἢ ἐὰν δὲν ἡμωροῦν νὰ εἶνε τοιοῦτοι, προσπαθοῦν τουλάχιστον νὰ φαίνωνται. Λαδὸς χαμαιλέοντων, λαδὸς πιθήκων τοῦ κυρίου των.»

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει τοῦτο μόνον τὸ περιεργὸν εἰς τὸν περὶ χαμαιλέοντος θρύλλον. Ὁ Ὄσιδιος, ὁ λατίνος ποιητῆς, ὁ ὁποῖος ἠκμασε τὸν Α' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, γράφει κάπου: «Δὲν εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ μικρὸν αὐτὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τρέφεται μόνον μετὰ ἀέρα καὶ λαμβάνει κατὰ βούλησιν ὅλα τὰ χρώ-

ματα ;» Πρό του 'Οβιδίου, κάποιος σφός είχε αποδώσει εις τὸ αὐτὸ ζώριον παντοειδῆς ιδιότητας, μᾶλλον ἢ ἦτον περιέργους. Πολὺ ἀργότερα ἀνεγνωρίσθη ὅτι αὐτὰ ἦσαν παραμύθια, καὶ εἰς τὴν παράδοσιν περὶ χαμαιλέοντος δὲν ἔμειναν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, παρὰ μόνον τὰ δύο χαρακτηριστικὰ ταναφερόμενα ὑπὸ τοῦ λατινοῦ ποιητοῦ, ἦτοι ἡ κατὰ βούλησιν ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος καὶ ἡ θρέψις διὰ τοῦ ἀέρος. Ἐξ ἴδωμεν τί πρέπει νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἀπ' αὐτὰ.

Ὁ χαμαιλέον, ὡς θὰ εἶδατε πολ- λάκις εἰς εἰκόνας, εἶνε μικρὰ σαύρα ἀρ- κετὰ παραδόξου μορφῆς, χονδρὴ σχετι- κῶς, μὲ κεφαλὴν σχεδὸν ἀλαιμον, ἡ ἑποία δὲν ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κινητῆ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Τὸ ἔρπετον τοῦτο εἶνε ἐκνὴν καὶ βραδυκίνητον. Πραγμα- τικῶς τρέφεται μὲ ἔντομα· ἀλλὰ ζῶν πάντοτε ἐπάνω εἰς δένδρα, ὅπου πιάνε- ται ἀπὸ τοὺς κλάδους μὲ τὰ μακρὰ του εὐστροφα δάκτυλα καὶ μὲ τοὺς ἔλιγμους τῆς οὐρᾶς του, μένει ἀκίνητον καὶ δὲν πηγαινεῖ ποτέ εἰς ἀναζήτησιν ἢ κατα- διωξίν τῆς λείας του. Περιμένει ὑπομο- νητικῶς ἕως νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, εἰμ- πορεῖ δὲ τόσο μᾶλλον νὰ τὴν κροαδο- κήσῃ, καθ' ὅσον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχουν μιαν ιδιότητα, τὴν ὁποίαν ἀμφιβάλλω ἂν ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ κανενὸς ἄλλου ζώου—διότι δὲν εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ κανεὶς τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τοῦ χαμαιλέον- τος νὰ κινητῆ πρὸς διαφόρους διευθύν- σεις, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἄλλος μένει ἀ- κίνητος· ἡ τὸν ἕνα νὰ προσήλθῃται ἐμ- πρὸς, ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ὁ ἄλλος διευθύνεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὅταν λοιπόν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τελείου τούτου ὀπτικού συστήματος, ἴδῃ ὁ χαμαιλέον κανὲν ἔντομον καθήμενον ἐκεῖ-κάπου πλησίον του, ἀμέσως σπεύ- δει νὰ τὸ συλλάβῃ, τοξεύων ἐναντίον του, μὲ δεξιότητα καὶ γοργότητα κα- ταπληκτικῆν, τὴν γλώσσαν του, ἡ ὁποία, μακροτάτη καὶ σκεπασμένη μὲ γλοιώδη οὐσίαν, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ στόμα του...μαζὶ μὲ τὴν λείαν.

Εἶνε φανερόν, ὅτι ὁ χαμαιλέον, ὁ ὁποῖος περιμένει οὕτω νὰ ἔλθῃ ἡ τροφή εἰς τὸ στόμα του, πολλάκις θὰ ὑποβάλ- λεται εἰς μακροχρονίους νηστείας. Ὁ- παρῶς ὅμως εἶνε βεβαιωμένον ὅτι, μεθ' ὅλα ὅσα ἰσχυρίζοντο ἄλλοτε, δὲν εἶνε παντοτινὸς νηστευτὴς καὶ δὲν ζῆ μὲ ἀέρα.

Ἐξ ἐξετάσωμεν τώρα τὸ ζήτημα τοῦ χρωματισμοῦ του.

Ἀπὸ πολυαριθμούς παρατηρήσεις συν- ἄγεται, ὅτι τινόντι τὸ δέριμα τῆς σαύρας αὐτῆς ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ διάφορα χρώ- ματα· ἐβεβαιώθη ὅμως ὅτι τὸ χρῶμα τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα τὴν περι-

στοιχίζουν ἢ τὰ ὁποῖα βλέπει, δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δερματικῆς τῆς χροῖας, καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς ἀλ- λαγὰς τοῦ χρώματός της.

Ἰδοὺ τί λέγει ἕνας φυσιοδίφης, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησεν ἰδιαίτερος τὴν χαμαι- λέοντα : «Τὸ σύνθετος χρῶμα του εἶνε τεφρὸν, συχνότατα ὅμως εἶδα τὸ τεφρὸν αὐτὸ νὰ μεταβάλλεται εἰς κίτρινον, ὀει- ῶδες. Ἀλλὰ καὶ τὸ κίτρινον αὐτὸ ἤλ- λαζε τόνους.» Ἄλλοτε ἐδάθνυτο καὶ σχε- δὸν ἠγγίξει τὸ πράσινον, ἄλλοτε ἐγίνετο ἀνοιχτότερον, ὑποκίτρινον καὶ σχεδὸν ὑ- πόλευκον. Οὐδέποτε ὅμως εἶδα ἐπὶ τοῦ χαμαιλέοντος χρῶμα κόκκινον, κυανόν ἢ ἰώδες, μολοντί ἐπανειλημμένως προσεπάθησα νὰ τὸν ἐπηρέασω μὲ ἄνθη, μὲ ὑφάσματα, μὲ εἰκόνας τῶν διαφόρων τούτων χρωμάτων.

Ἐναζητήσας τὴν αἰτίαν τῶν ἀλλοι- ῶσεων, τὰς ὁποίας παρετήρησα, νομίζω ὅτι τὴν ἀνεκάλυψα εἰς δύο ἰδιαίτερας περιστάσεις αἱ ὁποῖαι εἶνε : ἡ συγκίνη- σις καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ ζώου εἰς ἠλιακὰς ἀκτίνας πολὺ ζωνράς. Συχνότατα ἄλ- λως τε, ἀντὶ νὰ χρωματισθῇ ἐξ ὀλο- κλήρου διὰ τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ χρώ- ματος, τὸ δέρμα ποικίλλεται μὲ μεγά- λας κηλίδας, αἱ ὁποῖαι τῶ δίδουν πολὺ περιέργον ὄψιν. Συμπεραίνει ὅθεν ὅτι τὸ τεφρὸν εἶνε τὸ φυσικόν του χρῶμα· διότι ὅταν ἔχη αὐτὸ τὸ χρῶμα ὁ χαμαιλέον, φαίνεται εὐρισκόμενος εἰς τὴν πλέον ἡ- ρεμον καὶ εὐτυχίᾳ του κατὰστασιν· τὰ πλευρά του διαστέλονται, τὸ δέρμα καλύπτει τὸ σῶμα χωρὶς καμμίαν ρυ- τίδα· ἀλλὰ ὅταν, ἐξ αἰτίας οἰαζήποτε συγκινήσεως, φόβου, θυμοῦ κτλ. προσ- λαμβάνῃ κίτρινον ἢ ὑποκίτρινον χρῶμα, τότε φαίνεται ἰσχνὸς καὶ κενός· καὶ ὁ- σον ἀνοίγει τὸ κίτρινον, τόσο τὸ σῶμα φαίνεται ἰσχνότερον, ἐλασνότερον, ἡ δὲ μορφή του γίνεται εἰπὲρ ποτὲ οἰκτρο- τέρα ὅσους τὸ δέρμα του στίζεται ὑπὸ διαφόρων χρωμάτων.»

Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς μυ- θώδους ιδιότητος τοῦ μεταχρωματισμοῦ, τὴν ὁποῖαν ὁ θρύλλος ἀποδίδει εἰς τὸν χαμαιλέοντα. Ἐν τούτοις, μολοντί τὴν γνωρίζομεν πλέον, δὲν θὰ παύσωμεν, ὅσους παρυσιάζεται εὐκαιρία, νὰ πα- ραβάλλωμεν πρὸς τὸν χαμαιλέοντα τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουν γνώ- μας καὶ διαθέσεις, διότι εἶνε διαρκῆς καὶ ἰσχυρὰ ἐν ἡμῖν ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀρ- χαιῶν λαϊκῶν προλήψεων. Χάρις εἰς μιαν ἐξ αὐτῶν, ὁ χαμαιλέον εἶνε καὶ θὰ εἶνε διὰ παντός τὸ σύμβολον τῆς ἀ- σταθείας καὶ τοῦ ἀλλοπροσάλλου τῶν ἀνθρώπων!

ΠΕΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Θ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

[Τὰς Διάπλαισι τοῦ 1908, σελίς 385]

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον ἔλαβον μέ- ρος 141, ἐξ ὧν 13 Σύλλογοι διὰ τοῦ ἑσπα- θώματος δὲ ἔδωκαν αὐτῶν διατέθησαν φύλλα 17,832, ἰσοδυναμεῖντα πρὸς 342 συνδρομὰς. Εἶνε ἐγγαδὴ ὅ : νὰ προστεθῆσαν εἰς τὸν κύκλον μαζὶ 313 νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταί.

Πέρυσι, εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ Ξεσπα- θώματος εἶχαν λάβῃ μέρος 252, οἱ ὁποῖοι διέθεσαν φύλλα 34,513, ἰσοδυναμεῖντα πρὸς 664 συνδρομὰς. Ἐπομένως τὸ ἀφαιρέσιον Ξε- σπάθωμα ὑστερεῖ τοῦ περυσικοῦ κατὰ τὸ ἦμισυ!

Πολὺ λυπηρὸν αὐτὸ. Ἄντι νὰ προχωρῶ- μεν, πηγαίνομεν ὀπίσω. Ἐννοεῖται δὲ κάλ- λιστα καὶ δικαιολογεῖται, διατὶ φέτος δὲν ἠμύρησα νὰ ἐκδῶσω παρὰ μόνον τρία δε- κασελίδια φύλλα, —ναδῆξω τὸν τόμον μου μόνον κατὰ 12 σελίδας, —ἐνῶ ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ ἐκδῶσω ἀπὸ ἑν δεκαεκαεπίδω τὸν μῆνα. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχη τὸ Ξεσπάθωμα τουλάχιστον τὴν αὐτὴν ζωρό- τητα μὲ τὸ περυσιόν, ἂν ἔχῃ καὶ μεγαλ- ῖτερον, διπλασίαν. Ἀπεναντίας ἡ ζωρότης του φέτος ἦτο κατὰ τὸ ἦμισυ ὀλιγωτέρα. Τὶ ἡμποροῦσα νὰ κάμω;

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὅσοι ἔκαμν τὸ χρέος των, ὅσοι ἐξεσπάθησαν, δὲν εἶνε ἀξιοὶ τῶν θερμοτέρων ἐκ μέρους μου εὐχα- ριστιῶν. Δὲν πταίουν βέβαια αὐτοί, ἂν δὲν τοὺς ἐμυμήθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅστις ἡ ἐνέργειά των νὰ ἔχη καλλίτερον ἀποτελ- σμα. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιπὸν ὅλους ἐγκαρ- δίως, εὐχόμενι δὲ νὰ εὐρύνουν πολλοὺς μιμη- τὰς εἰς τὸν νέον Διαγωνισμόν Ξεσπάθματος, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ὁραία Χίος» Ἀλεξανδρείας, φύλλα 1568 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).
 Λέων τῆς Ἐρήμου, φύλλα 728 (Κορυ- φαῖος τῶν Μονάδων).
 Σύλλογος «Χιανὴ Δράσις» Χίου, φύλλα 936.—Σύλλογος «Πρόνοια» Μιτυλήνης, 741.
 Σύλλογος «Ἀναγέννησις» Καΐρου, 690.— «Πανελληνίος Ἰωνικὸς Σύλλογος» Σμύρνης, 669.—Σύλλογος «Ἀγὼν» Μιτυλήνης, 641.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων, φύλλα 520.— Μενεξεδέιο Μαιονεταί, 461.— Ταπεινὸς Κύριος, 381.— Ἐργονος Ἀδιοκορότος 370.— Χιονομένιος Ἄβρος, 338.— Ἀθανάσιος Διάκος, 293.— Ἀσιός, 246.— Ἀθήνη τοῦ Πηγεῖοῦ, 234.— Ὁμᾶς Ἑλληνικῆς Δόξης καὶ Βομῶν τῆς Ἐλευθερίας, 234.— Σύλλο- γος «Ἐλπίς» Μιτυλήνης, 234.— Στρατηλά- τη τῆς Ἀσίας, 225.— Φλάμουρος τῆς Ἐλευ- θερίας, 208.— Παρασκευᾶς Ζερβός, 169.— Ὁμᾶς Ἡλιακῆς Ἀκτίνος καὶ Ἀφροδίτης Θαλάσσης, 156.— Ἠνοχὸ Ἀσράμ, 156.— Ἰερὸς Ἀγὼν, 153.— Τίτινα Χ. Λέγγερη, 156.— Πολύμνια Ρούπα, 156.— Σιγῆ τοῦ Λάσου, 156.— Φλαῖος τοῦ Βοσπόρου, 156.— Σύλλογος «Κνωσός» Ἡρακλείου, 143.— Σύλλογος «Μέμφρις» Καΐρου, 142.— Παρνασσός, 142.— Φλωρεντία Μαυρομάτη, 139.— Δριδολοῦδο, 130.— Ἀθηνᾶ Μαρο- βέλια, 130.— Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα, 130.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ἄθρα τῆς Νεότητος, φύλλα 104.— Παναγ. Χ. Γεωργιάδης, 104.— Δονᾶς, 104.— Ἐλ- αῖς, 104.— Κωνστ. Ε. Μελαυνίδης, 104.— Μίχης Ζέζας, 104.— Ἡ Παῖσις ἐν Κινδύνῳ, 104.— Σπυρ. Σ. Τιρογιάννης, 104.— Ἄντι-

γόνη Ε. Φιλιππίδου, 104.— Γλυκογάραμα, 97.— Ἑλληνικὸν Ὀνειρον, 96.— Ἐδσομον Ἴον, 83.— Ἀπολοθεσία Ἐλπίς, 78.— Γα- λανὸ Ματάκι, 78.— Δωδεκαετής Διάβολος, 78.— Ἐνώσις ἢ Θάνατος, 78.— Ἐξέλιος Βλάκας, 78.— Νιράς, 78.— Σύλλογος «Ἐ- νοσις» Χαλκῶν, 78.— Δεινοπαθουμένη Ἐλ- λὰς, 65.— Πρόμαχος τῆς Ἰδέας, 65.— Τρελλὸ Νανταῖ, 63.— Ἀγοροκόριτος, 52.— Ἀθή- νητος Ἑλληνοσίαι, 52.— Οὐραγία Ἀναστα- σιάδου, 52.— Ἄνθος τῆς Ἀγύπτου, 52.— Ἀσιγῆ τοῦ Βέρα, 52.— Ἀτσιανοπούλα, 52.— Ἄθρα τοῦ Ἡλίου, 52.— Ἀυτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων, 52.— Θρησκία Κ. Βασιλά, 52.— Βάσιγκτων, 52.— Ζένη Α. Βασιλά, 52.— Βράχος Φράγκας, 52.— Βυζαντινὸ Ἀηδόνι, 52.— Ζαχάρω Γερασιμίδου, 52.— Ἀγλαῖα Γεωργιάδου, 52.— Ἰωάννης Κ. Γκελιάδης, 52.— Δαφνοεισφανομένη Ἑλληνοπούλα, 52.— Δέσμη Ρόδου, 52.— Δωδοαῖος, 52.— Ἐμ- μαί Ζακυνθία, 52.— Ἐλυδοφόρος, 52.— Ἐλπίς τῆς Κρήτης, 52.— Ἐνδομοιάδης Κύ- πριος, 52.— Ζάν, 52.— Ζήτω τὸ Σύνταγμα, 52.— Μαρία Ζιζηλα, 52.— Ζιχλά Χανούμ, 52.— Ζίνα 52.— Στάλη Θεωμάδου, 52.— Ἰωάννης Καμπανάρης, 52.— Εἰρήνη Α. Καν- τζηλιέρη, 52.— Ἑλλήν Καρτερού, 52.— Κα- ρθαῖς, 52.— Ἄννα Β. Καρῶν, 52.— Κλειὸ Καταναποπούλου, 52.— Ζαφειρία Π. Κοντο- λούκα, 52.— Κόρη τῆς Μακεδονίας, 52.— Ἰωάν. Δ. Κορτέσης, 52.— Ἰωάν. Ν. Κου- μαριανός, 52.— Καλλιόπη Κουφουδάκη, 52.— Ἀημητρα Δ. Λακαρίδου, 52.— Λάρις τῆς Ἑλλάδος, 52.— Δεσβῶνας, 52.— Δημομονη- μένη, 52.— Νικόλαος Δ. Λούρος 52.— Ἀλε- ξάνδρα Ἀρ. Μεταξά, 52.— Μυρὸς Πολω- νός, 52.— Μιμῶσα, 52.— Εὐτυχία Κ. Μπο- τῶ, 52.— Μυροβόλον Ἴον, 52.— Νικόλ. Τ. Ναουμίδης, 52.— Φίλιππος Ἀθ. Επανάης, 52.— Κούλα Γ. Οικονομοπούλου, 52.— Ὀ- νειρον τῆς Κύπρου, 52.— Ὀνειροπόλος Κῆς καὶ Κρητικὴ Ἀερογαλιὰ, 52.— Πανελλήνιος Ἰδέα, 52.— Δημ. Φ. Παπαφάνης, 52.— Εὐάγγελος Πασπαλάκης, 52.— Πίσις-Πα- τρίς, 52.— Κωνστ. Γ. Πλάκας, 52.— Σύλ- λογος «Πλατιάς», Πύργου, 52.— Πῆρ τῆς Ἐλευθερίας, 52.— Ὀδυσσεὺς Σακελλαρίδης, 52.— Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι, 52.— Μαρία Ν. Φραγκωντῶν, 52.— Φυσιολάτρεις, 52.— Πέτρος Χατζηπέτρος, 52.— Ἀχιλλεὺς Ὀρο- λογόπουλος, 52.— Μεγακλῆς Ἀλικάνης, 39.— Σύλλογος «Τιτοφόρος», Πύργου, 39.— Σύλλογος «Ἀθηνᾶ», Καλαμῶν, 26.— Ἀλε- ξανδρινὸς Ἀρης, 26.— Γλυκεῖα Ἀμμονιδιά, 26.— Περικλῆς Μακρῆς, 26.— Μπερδεμένη Κυκλαμιά, 26.— Νοσταλγῶν Ἑλλήν, 26.— Πατριώτης τοῦ Ὀμήρου, 26.— Σατανᾶς, 26.— Νικόλαος Σουλίουνας, 26.— Φωτο- ομῆσαι, 26.— Δαφνοεισφῆς Σημαῖα, 18.— Καλλιτεχνικὴ Ψυχὴ, 13.— Ἐλευμία Κ. Λυ- κουρέζου, 13.— Μικρὸ Διαβόλι, 13.— Κλορίνθη Σαντών, 13.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιονταὶ νάντιπροσω- πευθοῦν εἰς τὸ Σύμπλεγμα διὰ μιᾶς μόνον ἑκάστου φωτογραφίας, εἴτε μόνον τοῦ Προέ- δρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἐνὸς μέλους τοῦ Συμ-

βουλίου, εἴτε ἑλὼν τοῦ Συμβουλίου ἐν συμ- πλέγματι. Διὰ πάντα ἐπὶ πλῆξιν φωτογραφίαν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπιθύμῃ βραβεύσει ἡ Σύλ- λογος νὰ ἴδῃ συμπεριλαμβανμένην εἰς τὸ Σύμπλεγμα, πρέπει μετὰ τῆς φωτογραφίας ταύτης νάπροστελῇ καὶ ποσὸν 10 φράγκων, διὰ τὴν πρόσθετον δαπάνην τῆς τοιογορα- φίας ὅθω καθε βραβεύσει Σύλλογος δύ ναταὶ νάντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ Σύμπλεγμα δι' ὅσον φωτογραφίων θέλει, τῆς μιᾶς δω- ρεᾶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ πληρωμῇ 10 φράγ- κων δι' ἑκάστην.

ΕΥΧΕΜΑ

ἀνεπεμήθησαν εἰς ἑκάστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἦτοι ἐν [Ε] διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ Εὐχῆματα τῶν Συλλόγων διενεμή- θησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλαισι τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος.— Οἱ συν-δρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συν-δρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλί- γον, παρακαλοῦνται

Ν'ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ τῶν ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρευσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξά- μνηνον, ἀπὸ σήμερον μεχρὶ τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρονομήσομενος, εἰς μὴ- νος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλά-δος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιτίδια κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γί- νων ἈΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κλη- ρώσεις ἄραυον ποιητῶν ἀξίας 1600 ἐν 3λω δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 372.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ἐγκαρδίως καὶ ὅσους ἀνεπέ- σαν τὴν συνδρομὴν των, αὐτὴν τὴν ἐβδο- μάδα. Εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνανεώ- σαντας τὴν προηγουμένην, καὶ κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἠμπορῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω· ἄς εἶνε βέβαιον ὅμως ὅτι διὰ τῆς τόσο ἐυγενεῖς προ- θυμίας των μοὶ ἔδωκαν δείγμα τῆς ἀγάπης των ἀληθινῶν.

Ἐξυπένη Βλάνα, αἰ ἐπιθυμῆς νὰ ἔχῃς μὲ τὸν φίλον Ζαλοκώσταν ἀλληλογραφίαν, ἠμπο- ρεῖς νὰ τὸν ἐρωτήσῃς ἂν δέχεται, διὰ Μ. Ἀγ- γελίας σου. Κι' ἐγὼ χαίρω ποῦ ἀπεφάσισαν καὶ οἱ ὄρῃες νὰ ἰδρῶσιν Σύλλογον ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μας. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια. Κρητικὴ Ἀερογαλιὰ, χαίρω πολὺ ποῦ ἡ ἀδελφῆ σου εἶνε τώρα καλλίτερα, καὶ τὴν ἀσπάζομαι. Εἶδα τὸ κακὸ ποῦ κάμετε στὰν φθάνῃ τὸ φύλλον πρωτῶ-πρωτῶ καὶ σὰς βρί- σκει στὰ κρεβάτια. Καλὰ θὰ κάμῃ ἡ μαμμά σας νὰ μὴ σὰς τὸ διδῇ, παρ' ἀφοῦ ἐνδοῦθετε καὶ καταδῶτε. Χαίρω, Σημαιοφόρος Ἑλλήν, ποῦ σ' εὐχα- ρίστησεν ἡ ἐλότη μου, ἀφοῦ καὶ σὺ αὐτὸ τὸ

ψευδώνυμον, ἐξ ὅσον ἐπρότεινες, ἐπιθυμοῦ- σες. Ὁραῖα τὸ Χαϊδικὰ Πνεύματα καὶ μερικά ἀρετικῶς θὰ δημοσιευθοῦν. Ἄφες τοῦ Γένου, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας καὶ διὰ τὸ ἀρθράκι περὶ Συλλογῶν καὶ Χελωνῶν, ποῦ μετέφρασες ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν περιοδικόν. Ἴσως κάποτε τὰ χρησιμοποίησω, ἀλλ' ὄχι γρήγορα, διότι πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω στῆλην διὰ τοιοῦτα.

Ὁρατοτάτη ἡ ἐπιστολή σου περὶ φθινοπό- ρου; Ὁλβία. Τὴν δὲ προτροπὴν σου διὰ τὸ Ξε- σπάθωμα, ἂν εἶχα τόπον, θὰ τὴν ἐδημοσίεω- σα, διὰ νὰ ἰδοῦν καὶ οἱ ἄλλοι πὼς ἀπέπονται δι' αὐτὸ τὸ καθήκον· οἱ καλοὶ μου φίλοι. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας γρήγορα θὰ ἀναδειχθῇ καὶ Κορυφαῖος.

Μὲ πολλὴν χαρὰν ἐδιάβασα γράμμα σου, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ὀργήσῃς καὶ πάλιν νὰ μ' ἐνθυμηθῆς. Τε- τράδια σοῦ ἔστειλα.

Σὲ συγχάρω, Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλε, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ στὰ δικά σου! Μοῦ γράφεις ὅτι σὲ ὀλίβει πολὺ ὁ χωρισμός της· πολὺ φυσικὴ αὐτὴ ἡ λύπη, ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς εὐτυχίας της δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ σὲ παρηγορῇ;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Γαλανὴ τοῦ Ἀγίου, κ. (Δ. Γ.) Βαρώνας τῆς Σύρου, κ. (Σ. Ε.) Ἑθνικὴ Ἀμυνα, κ. (Μ.Κ.) Ἀγγελο Χαρ- ρας, κ. (Δ. Π.) Θάλλουρα Μυροῦνη, κ. (Ι;+Ι) Ἰσοτιφές Ἀστῆ, κ. Δασώδες Ἡ- λίου, κ. (**) Γαλανὴ Χαλκιοπούλα, κ. (Γ.Χ) Ζιζάνιον Καίρου, κ. (= εἰς) Ἡλε- κτρικὸν Φῶς, κ. (Γ. Θ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν : ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά (0) μὲ Μοσχουριόμνητον Χίου, Λευκὴ Νεφέλη, Διακριθεῖσαν Ἀροακιάδα, Ἐὐθμιον Κόρην, Ποιητικὴν Κόρην, Κρανόφθαλμον Κόρην, Κόρινον.

Ἡ Διάπλαισι ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Στρατηλάτη τῆς Ἀσίας (ἔλαβα, εὐχα- ριστῶ) Ὀνειρον τῆς Κρήτης (ἔστειλα)· Ἐλ- ληνοφύλακον Σημαῖαν (ὁφέλεις ἀκόμη 15 λε- πτὰ) Ἰπ. Ν. Β. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω νὰ ἐπιληρώσῃς τὰς εὐ- γενεῖς ὑποσχέσεις σου) Γλυκεῖαν Παριδίαν (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς· μὲ γαῖα τὰ πολιτικά, κύριε φοι- τητᾷ!) Ἀεθρία τῆς Ἐρήμου (ἔστειλα· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἐξεσπάθωμά σου εἰς τὸ Λύ- κειον θὰ εἶνε γενναῖον) Ὀδυσσεὶ Ἀδρουῖσον (μήπως ξέρω ποῖον ταχυδρομῶν πταεῖ; τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι γρηγορώτερα φτάνει κατὰ τι ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν Εὐρώπην, παρὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ!) Ἰάκωβον Νικητῆν (σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα· βέβαιον θὰ σοῦ στείλω καὶ ψηφο- δέλιτον ὅταν τυπωθῇ) Δεινοπαθουμένην Ἐλ- λάδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄρατον δελτάριον μὲ τὸν παγκόσμιον αὐτὸν πεζοπέδον· ναι, εἶχε περᾶση καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας) Ἰωνικὸν Οὐ- ρανόν (ἔστειλα ἡ φωτογραφία σου θὰ δημο- σιευθῇ προσεχῶς) Σενιτεμένο Πουλί, κτλ.κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου, ὁἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκαί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Νοεμβρίου ἐν τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

464. Δεξιόγραφος.

Τὴν γενικὴν ἐνός θεοῦ Με πόλιν ἂν ἐνώσης, Πρωτεύουσαν ἑλληνικοῦ Νησιῶ θά φανερώσης.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

465. Λογοπαλαικὸς Δεξιόγραφος.

Τὸ ὄλον γράφεται με νὶ Διὰ νὰ ἐνοήσης, Εἶνε χωρὶδ ἔς τὴν Ἀττικὴ Που εὐκόλα θά λύσης.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδες

466. Στοιχειόγραφος.

Στὴ μέση τοῦ ἐπιρρήματος Προσέθεσα ἕνα ρῶ, Κ' ἕνα πουλὶ ἐπέταξ.— Τὸ βλέπω κ' ἄπορῶ.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Δεκαπενταετῆς Πλωιάχου

467. Αναγραμματισμὸς.

Πόλιν σεισμοῦ ἐγκρίμισε Στὴν Αἰγυπτὸν γνωστὴν, Κ' εἶδαμεν ἔστ' ἐρείπια Ἀρχαίαν ἐορτήν.

Ἐστάλη ἐπὶ Ἀντωνίου Δ. Ρέτου

468. Πυραμῖς.

- + Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * = Πιρῆσις.
** + ** = Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν.
*** + *** = Τεχνίτ. ἐπαγγελματίας.
**** + **** = Βυζαντ. Αὐτοκράτωρ.
***** + ***** = Ζῶον προϊστορικόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζακυνθίου Πανοῦ

469. Ἐπιγραφή.

Σ Π Ε Ο Ε Λ .
Ι Ε Μ Π Α Ο .
Τ Ν Υ Ι Τ Ι .
Σ Ε Θ Τ Ε Ε .
Ο Δ Ι Ι Τ Χ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χριστοῦ

470. Λογοπαίγνιον.

Ποία χώρα λέγουσιν ὅτι εἶνε μαμμῆ ; Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνος

471. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν ἑλληνικῆς μεγαλονήσου, τὰ δὲ δευτέρα ἀμερικανικῆς : 1, Χώρα γνωστὴ ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς ; 2, Προφήτης ; 3, Προφήτης ; 4, Χώρα τῆς Ἀσίας ; 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Μικροῦ Διαβολάκι

472. Μικτόν.

ω-θ-ου-ο-ν-η-πατ-ια
ε-ου-κκς-ε-δδτ-σιαιη-τχ

Ἐστάλη ἐπὶ Σταματίας Σ. Πατριῶν

473. Γρίφος.

καὶ καὶ
καὶ εἶ καὶ ἰ βατα ἰ Π.μ'Ν ὦν.
καὶ καὶ
καὶ καὶ

Ἐστάλη ἐπὶ Εὐστρ. Ζ. Παραιοκωνίδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῆ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς : 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Ἄδետος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Ἄδետος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10.

Τόμοι 3 : τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Ἄδետος φρ. 8. Χρυσόδετ. φρ. 10.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεργνά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικὰ ἐκδοθέντα ἐπὶ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα. (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρὸς δ Νυκίον (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἐπὶ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ἐπὶ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Εὐχαριστῶ καὶ εἰδοποιῶ τοὺς ἀποστείλαντάς μοι δελτάρια ὅτι παῦν ἀνταλλαγῆν δελταρίων ἕνεκα μαθημάτων. Ἐπιδοφόρος Σημαῖα, Βεγροῦτ. (Θ,335)

Τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον Θεόδωρον Π. Τρικογλίδην, τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν μαθητικῶν μας θυλλῶν, συγχαίρομεν ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ προσόδους ἐν τῷ σταδίῳ τῆς δράσεως, εὐχόμενοι τὴν πραγματοποιήσῃ τῶν ὁρατίων του ὄνειρον.— Φ. Πουπουλίδης, Ράλλης, Ἰούλιος, Ἐρριόκος. (Θ,336)

Ἰδανικότης μας, γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτὴ σου ἕνα μπουκέτο ὀλότερες εὐχῆς.— Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, Μαγαριῆν Ἑλπίδα. (Θ,337)

Ἀεοντόκαρδοι Κρήτες ! Γενναῖοι Μικρασιταῖ ! Πολυμήχανοι Αἰγύπτιοι ! Ἀτρόμητοι Θεσσαλοὶ ! Φιλελεύθεροὶ ὑπόδουλοι ! Εἶνε δυνατόν, ἂν εἰς τὰς φλέβας σας ρέῃ αἷμα Ἑλληνικόν, νὰ μὴ ἀναδείξετε ὡς πρῶτον τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον «ΔΕΙΝΟ-ΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ἙΛΛΑΣ». ὑπὲρ ἧς τόσον αἶμα ἐχύσατε ; Ἐμπρὸς λοιπὸν ! (Θ,338)

Ἄ έχουσι ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ εἰκόνας. Ὁραιοτέρον βραβεύσω με Album.— Ἀντώνιος Γαρυπῆς, Κυδωνίαι (Asie Mineure). (Θ,339)

ΔΕΚΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ Διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1909

- ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ
ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ (Θ, 340)

Ψηφίσατε, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, τὰ ἄνω προτεινόμενα δέκα Ψευδώνυμά μας. Νομίζομεν ὅτι εἶνε ἀξία τῆς ψήφου σας. Ἦσυχο Ἀεράκι καὶ Σα (Θ,341)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν μόνον με τοὺς συνδρομητὰς τῆς „Διαπλάσεως. Διεύθυνσις : Mr C. Psaltoglou. Kafrel-Zayat (Egypte). (Θ,342)

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Ἑνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὄργανον, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτησίαν, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ἸΔΡΥΘΗ Τῶ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, Ἐσωτερικοῦ λειπ. 20, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20, Ἐν Ἀθήναις, 24 Ὀκτωβρίου 1909, Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 47

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5. (Συνέχεια)

Ὁ μονόλογος αὐτὸς τοῦ Ἀντώνη ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν κλίμακα, εἰς τὴν δρόμον, εἰς τὴν ἀμαξάν, μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνακαλύψας ἐξ ἐξέγῃ ὑψηλῶν ὑποδημάτων, περιπλανωμένων εἰς τὴν πλατείαν, ὁ Ἀντώνης διεβίβασεν εἰς τὸν κ. Κορπανῶφ τὴν παραγγελίαν τοῦ κ. Δυμποῦ.

Μὰ ποῖς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ με θέλει ; ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος με δισταγμὸν, νομίζων ὅτι πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως. Εἶνε ἕνας κύριος ποῦ βιάζεται πολὺ νὰ σὰς συναντήσῃ ; δὲν μοῦ εἶπε τί σὰς θέλει, νομίζω ὅμως πᾶς τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ με ἀκολουθήσετε τὸ γρηγορώτερον.

Πᾶμε καὶ βλέπομε, εἶπεν ἡ Μαρία-Σοφία. Ἐστρουώθησαν εἰς τὸ ἀμάξι, ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου, με τὸν Κύριλλον ἐπὶ τῶν γονάτων του, (*) καὶ τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε.

Δέκα λεπτὰ βραδύτερον, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κορπανῶφ εὐρίσκοντο ἐνώπιον τοῦ κυρίου Δυμποῦ καὶ τῆς Ἐδίδ.

Ὁ Ἀντώνης δὲν ἠχροάσθη ἀπὸ τὴν θύραν. Ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὸν Αὐγουστον ἀφοσίωσις του, ἔκρινε τὴν μέθοδον αὐτὴν ἀνευλαβῆ πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην καὶ ταπεινωτικὴν δι' αὐτόν.

Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως νὰ στηρίζῃς τὸ αὐτί σου εἰς μίαν

κλειδαρότρυπαν, καὶ ἄλλο πρᾶγμα νὰ κούης, χωρὶς νὰ κροῦσαι, ἀπὸ μακρὰν... Ἡ τραπεζαρία εἶχε μίαν θύραν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης. Ἡ θύρα αὐτὴ ἦτο ἀνοικτὴ διατὶ νὰ τὴν κλείσῃ ὁ Ἀντώνης ;... Καὶ ἄλλη εὐτυχὴς σύμπτωσις : πλησίον τῆς θύρας ὑπῆρχε ἕνας μπουφεὺς ρυθμοῦ Ἀναγεννήσεως, εἰς τὸν ὅποιον ἐφύλαττον τάσημικὰ τῆς τραπέζης.

Ἡ Ἐδίδ καὶ ἡ Σοφία-Μαρία συναμιλοῦν φαιδρότατα. (Σελίς 382, στ. γ')

Ἄλλὰ τάσημικὰ αὐτὰ εἶχον μεγάλην ἀνάγκην στιλδώσεως. Πταίει ὁ Ἀντώνης ἂν τὸ ἐνεθυμήθη ἐξαφνα ; Ἡρξισε λοιπὸν νὰ τριβῆ εὐσυνειδήτως ἕνα δίσκον, ὁ ὁποῖος, παρημελημένος πρὸ καιροῦ, εἶχε χάσῃ τὴν ἀρχικὴν του λάμψιν.

Δὲν ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς του παρὰ κάποιος ψιθυρος. Προφανῶς ὠμίλου χαμηλοφώνως. Ἡ μυστικὴ αὐτῆ συναμιλία διήρκεσε σχεδὸν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐπειτα τὴν διεδέχθη ἐκρηξίς γέλωτος. Ἐβελούσαν καὶ οἱ τέσσαρες μαζί.

Ἄλλὰ τῶρα πλέον δὲν ἐπρόσεχαν νὰ χαμηλόνοῦν τὴν φωνὴν των εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ὁ κ. Δυμποῦ εἶλεγε : Δὲν θὰ σὰς ἀφίσω νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ρωσσίαν, πρὶν σὰς δεῖξω ὅλα τὰ θαυμάσια, ποῦ ἔχει τὸ Παρίσι μας.

Ὁ Κορπανῶφ πρέπει νὰ νάντεταξῆ κάποιαν παρατήρησιν ἢ ὁποία δὲν ἔφθασε καθαρὰ μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Ἀντώνη ὁ κ. Δυμποῦ εὐθὺς διεμαρτυρήθη : — Ἀπεναντίας ἐγὼ σὰς εἶμαι ὑπόχρεως, ἀγαπητοί μου... ἐξάδελφοι, διότι ἐξάδελφοι ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν. Μικρὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἐδῶθη εἰς τὴν ἀπερίσκεπτον υἱὸν μου ; Ποία νοθεσία θὰ ἤξιζεν ὅσον ἡ πεῖρα, τὴν ὁποίαν ἔλαβε ; Ἐπειτα καὶ ἡ ἀνεκτίμητος αὐτῆ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχετε, κατὰ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ διαμονήν-του, δὲν εἶνε τίποτε λοιπὸν ; Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Αὐγουστοῦ ἡμποροῦσε νὰ περιέλθῃ εἰς ἕνα Κορπανῶφ οἰονόηποτε. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἔκαμε νὰ πῆσῃ εἰς γείρας ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἐξέλεγα διὰ νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ τὸν υἱόν